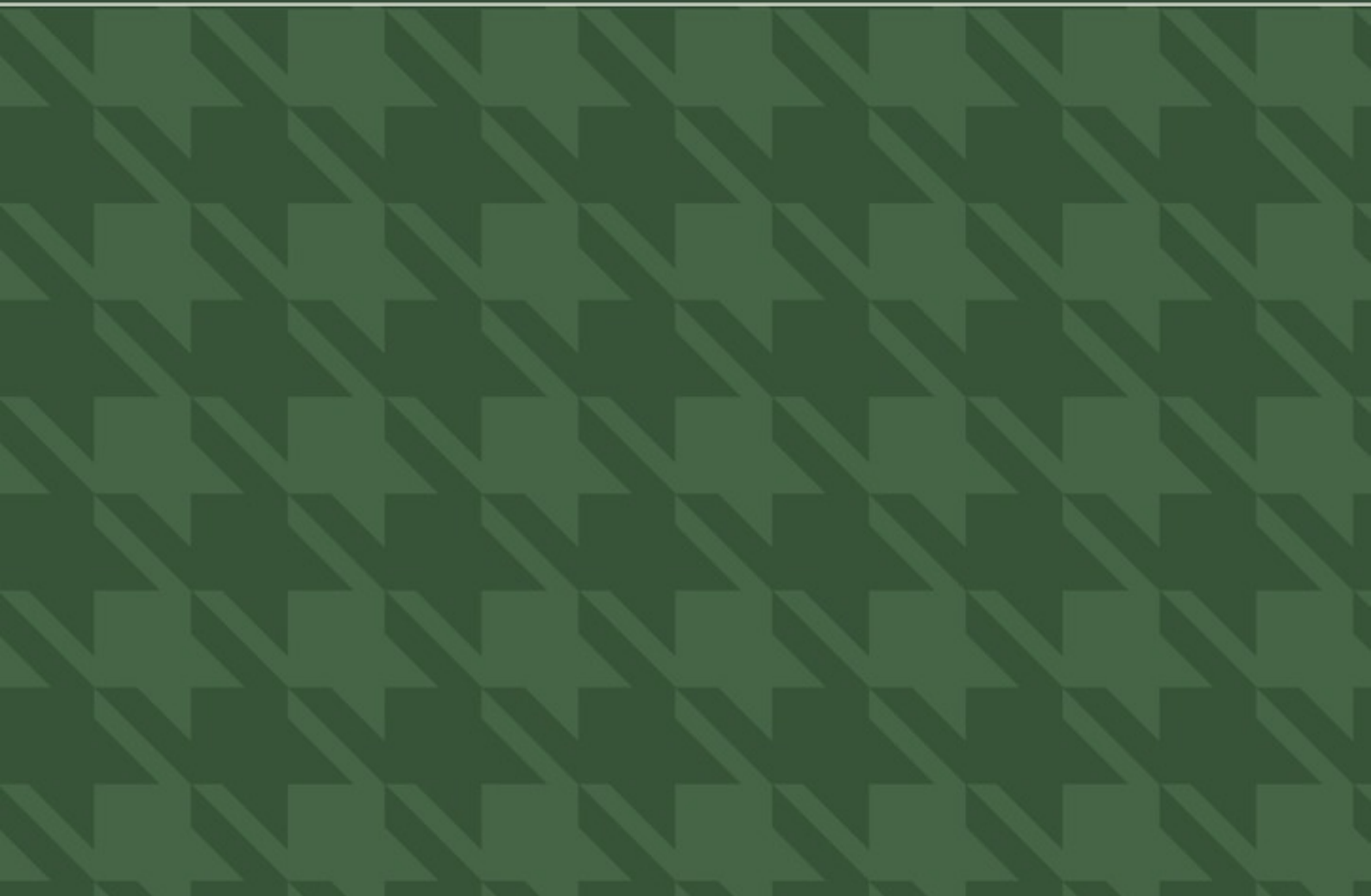


Володимир Безверхній
Людмила Безверхня

Вірус

Науково-фантастична повість



Володимир Безверхній

**Вірус. Науково-
фантастична повість**

«Издательские решения»

Безверхній В.

Вірус. Науково-фантастична повість / В. Безверхній —
«Издательские решения»,

ISBN 978-5-44-830294-7

— Незабаром у тебе почнеться нестерпний біль у животі та м'язах, а голова розколюватиметься, — вигукував Дмитро, активно жестикулюючи. — Горло палатиме і ти не зможеш говорити від страждань. ... А якщо тобі пощастить, або навпаки не пощастить, то ти побачиш як із твого тіла будуть випадати тверді кристали вірусу — кристалоїди. Вірус не тільки вбиватиме тебе, а й буде використовувати як середовище для адської кристалізації. Колба з людини. Ну як тобі?..

ISBN 978-5-44-830294-7

© Безверхній В.
© Издательские решения

Содержание

| | |
|------------------------------------|----|
| Розділ 1. Дискусія | 6 |
| Розділ 2. Дорога | 10 |
| Розділ 3. Невідома земля | 13 |
| Розділ 4. Експерсія | 17 |
| Розділ 5. Небезпечне полювання | 21 |
| Розділ 6. Остання мандрівка | 24 |
| Кінець ознакомительного фрагмента. | 28 |

Вірус
Науково-фантастична повість
Володимир Безверхній
Людмила Безверхня

© Володимир Безверхній, 2016

© Людмила Безверхня, 2016

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

Розділ 1. Дискусія

Годинник безтурботно рахував хвилини. У цій великій просторій кімнаті він був надійним вартовим: спокійним, впевненим і розсудливим. Біля вікна, яке було майстерно зроблено у вигляді арки, у клітці з позолотою дивовижна пташка, схожа на казкову, наспівувала приємну пісню. Різнобарвні квіти на підвіконні простягали до сонця зелене листя. Зображення середньовічних замків на шпалерах доречно співіснувало з меблями старовинних зразків та виставкою зброї різних часів на стіні.

– Любий, допоможи відкрити ананаси, – жіночий голос, що нагадував дзюрчання струмка, вніс невеличкий хаос в гармонію, що існувала тут. Збуривши часові виміри, сюди повернулося відчуття реальності.

– Оленко, моя прекрасна Оленко, я йду тобі на допомогу, – пафосно-іронічно прозвучала відповідь. Спочатку здалося, що ці слова належали лицарю у дорогих обладунках, який охо-роняв середньовічний замок, зображений на шпалерах. Та несподівано лицар обернувся і виявився високим, міцним, атлетичної статури чоловіком з густим чорним волоссям. Він наблизився до дзвінкоголового птаха, кинув йому зерна і попрямував до дверей.

У просторій кухні готувала вечерю господиня цього дому. Висока, з виточеною фігурою та довгим блискучим руським волоссям, старанно заплетеним у косу, вона була схожа на казкову красуню Олену Прекрасну. Навіть виконуючи буденні обов'язки, рухалася настільки граціозно, що здавалося, наче вона не ходить, а пливе білим лебедем.

– Макс, ось робота для тебе, – звернулася красуня до чоловіка, який тільки-но увійшов і показала тоненьким пальчиком на банку з блискучими соковитими дольками заморського делікатесу.

– І навіщо тобі потрібна ця кулінарія? – усміхнувшись, похитав головою лицар, покірливо виконуючи наказ. – Скільки я тобі казав: найми людину, щоб займалася хатньою роботою і насолоджуйся життям.

– Припини, – відрізала Олена. – Цього ніколи не буде. Я нікому не дозволю тут господарювати. Життєві принади від мене все одно не втечуть. – Вона обвела прискіпливим поглядом кухню і залишилась задоволеною.

– Ще півгодини чекати, – зітхнув Макс, сідаючи на стілець.

Дружина налила кави і поставила перед ним невеличку чашку з зображенням закоханих на березі річки. Тонкий аромат вишуканого напою розлився довкола.

– П'ятнадцять років минуло, а ви й досі нерозлий вода, – мовила жінка, сідаючи напроти. – Невже таке може бути в наш час?

– Може, – впевнено сказав Макс. – Адже існує вічне кохання, – і його погляд потонув у зелених очах Олени. – Пригадуєш, як ми вперше зустрілися? Від долі нікуди не втечеш...

Спогади одразу полонили їх і мандруючи хвилястими стежками минулого, вони втратили відчуття часу.

Мелодія знайомої пісні повернула закоханих у реальне життя. Гості вже кілька хвилин чекали за дверима, натискаючи кнопку дзвінка.

– Я відчиню, – Макс швидко встав і пішов у коридор.

Першим увійшов невисокого росту повнуватий чоловік. Він механічно провів рукою по акуратно підстриженим вусам та гострій маленькій борідці. Потис руку Максу і через його плече заглянув у кімнату.

– Степане, сьогодні ти скуштуєш всі свої улюблені страви, – мовив Макс. – Так що спокійно роздягайся і проходи до зали.

– Ми без дружин, як домовлялися, – сказав другий гість. Він був худорлявий, як для свого високого росту, з густим волоссям, якого де-не-де торкнулася сивина. Прямий відкритий

погляд, високе чоло і широкі скули робили його схожим на завзятих козаків. Тільки оселедця та шаблі не вистачало, щоб відтворити образ пращурів. – Твоя Олена буде єдиною найкоштовнішою прикрасою нашого свята.

– Дмитро, між чоловіків повинна бути жінка, – мовив Макс. – Щоб не забували, що крім їхніх важливих розмов і надзвичайних справ по вдосконаленню людства є ще чарівна і до кінця не пізнана частина людства, яка і дарує всім нам життя.

– Молодець! – вигукнув Дмитро і щосили лягнув Макса по плечу. Від такої люб'язності той ледь встояв на ногах. У відповідь він миттєво прийняв боксерську стійку і різкий прямий влучив другу у груди.

– Ці бійки коли-небудь припиняться, – сердито звів брови Степан. Він швидко схопив Макса та Дмитра за руки і потягнув за собою.

Голосно сміючись, всі увійшли до великої кімнати. Тут не було нічого зайвого. Сучасні меблі ручної роботи доречно розмістилися вздовж стін. М'які крісла гостинно запрошували сісти і відпочити. Картини відомих художників із зображенням прекрасних пейзажів додавали загишки і надихали на приємні спогади. Всю цю красу освітлювала срібляста люстра з неймовірними візерунками. По центру був накритий стіл за останніми примхами моди. Вишукані страви виглядали настільки апетитно і від них розповсюджувався такий чудовий аромат, що хотілося одразу скуштувати все, забувши про правила етикету.

– Вся ця заморська кухня не зрівняється з вареничками з сиром та борщиком з пампушками, – вигукнув радісно Степан, помітивши свої улюблені страви.

– Прошу до столу, дорогі гості, – привітно мовила Олена. Цієї миті вона була схожа на фею, яка невидимою чарівною паличкою перетворювала все у казку.

Залунала приємна музика, стираючи і гублячи в минулому плин років. Якби не сивина у волоссі чоловіків та непрошені ледь помітні зморшки, можна було подумати, що тут зібралися добрі друзі на студентську вечірку.

– От скажіть мені, хтось із вас думав п'ятнадцять років тому, що наші мрії, точніше плани, здійсняться? – вигукнув Макс, відкидуючись на спинку стільця.

– Я знав про це, – впевнено відповів Степан, пригладжуючи борідку. – Ще у шостому класі я вирішив: буду тільки медиком і все. Це шляхетна професія, гідна того, щоб їй присвятити життя.

– Твої гучні слова, звичайно, приємно чути, – сказав Макс, не зводячи погляду зі співрозмовника. – Але, що ти маєш від цього? Тісний кабінет в одній із багатьох лікарень? Малу зарплатню і постійні зітхання пацієнтів про їхні болячки?

– Відповім, – спокійно мовив Степан. Повільним рухом відклав виделку і відсунув тарілку з делікатесом. – Я щасливий, що можу допомогти людині одужати. Щасливий, коли бачу, що погляд пацієнтів, як ти кажеш, повний відчаю і безсилля, стає спокійнішим, в ньому читається віра в силу медицини, а коли хвороба залишається позаду, скільки в ньому радості і вдячності. – Він склав руки у замок і зіщуривши очі крізь скельця окуляр глянув на друга. – Не все в цьому світі вимірюється грошима. Старі слова, але дуже влучні.

– Ми друзі, тому можемо говорити один одному будь що, не ображаючи, – Макс нахилився трохи уперед і поставивши лікоть лівої руки на стіл, продовжив. – Але для мене все, що ти наговорив тільки що, звучить не переконливо. Ти кандидат наук, працюєш над докторською і щодня лікуєш і лікуєш людей. І нагорода за ці труди – тільки подяка? Ні, це дивна життєва позиція.

– Успішному бізнесмену такі речі не зрозуміти, – посміхнувся лікар, обводячи поглядом кімнату. – В таких палатах жодна думка про людські страждання не прийде.

– І не потрібно, щоб приходила, – втрутився у розмову Дмитро. – Кожному своє. Цей мозок, який, до речі, досить добре працює (адже заробив свої мільйони), не здатен сприймати інформацію про такі речі як співчуття чужому.

– Я не позбавлений серця, заспокойтеся, зі мною все в порядку. Але ми мислимо різними категоріями.

– Ми надто різні, але якимось дивним чином тримаємося один одного і ще досі не розсварилися. – Дмитро голосно розсміявся. Потім підвівся і ставши позаду стільця і поставивши руки на його спинку, звернувся до Макса. – Вибач, та я на боці Степана. Захворіти може будь хто, з грошима і без. Але гроші можуть бути безсилими перед деякими хворобами.

– Облиш, є гроші, і лікі потрібні зроблять, – відчеканив Макс. – Краще скажи, де ті приголомшуючі результати, про які ти говорив спочатку? За три роки роботи замало досягнень. А ми вбухали в твій проект вже чимало грошей.

– Максе, ти ж знаєш, що за такий короткий час все не зробити. Це багатоетапні дослідження. Коли вдасться синтезувати потрібну речовину, її дію треба перевіряти на твариних. На клінічні дослідження теж потрібен час, – сказав Степан, підтримуючи друга.

– Знаю, знаю, – махнув рукою Макс. – Ви завжди можете гарно відбалакатись. Але я хочу, – він зробив наголос на слові «хочу», – щоб все відбувалося швидше. Всі ці ваші мрії, плани, чи ще якимось назвіть їх, мене втомили. Я сподівався на цій ідеї заробити гроші, – він незадоволено зітхнув, – але віз і досі тут.

– Бажання мало, – сказав Степан. – Багато вчених у цілому світі прагнуть вирішити цю проблему. На землі від вірусних хвороб гинуть мільйони. І якщо хтось зробить препарат, який подолає віруси, це буде справжнє диво.

Степан сів на стілець і якусь мить мовчав, відвівши погляд від друзів. Він начеб-то поринув у якісь спогади, що примусили його міцно стиснути губи і прикипіти до підлоги, як при виді страшної істоти. Нарешті глухим голосом він додав:

– На моїх очах померла людина від такої хвороби, – обличчя лікаря стало блідим. – Я... я до останнього боровся, але був безсилим. Я досі бачу ті очі, і пам'ятаю, як смерть повільно і вперто вчепилася своїми незграбними пальцями в того чоловіка, начеб-то насміхаючись наді мною.

Макс мовчки кілька разів швидкими кроками пройшовся кімнатою. Нарешті зупинився біля друзів і поклавши їм руки на плечі, сказав:

– Давайте припинемо згадувати сумні історії. Їх є чимало довкола. Все! Вистачить! Хай вам грець, такої мряки нагнали, – і він провів кілька разів руками у повітрі, наче хотів розвіяти сум.

– Послухай, улюбленець долі, – різко мовив Степан. – Згадай, як чотири роки тому захворіла твоя краля, – він глянув на Олену. – Якби не антибіотики, ще не відомо, чи спілкувалися б ми тепер. Вам пощастило, що існують тисячі різноманітних хімічних сполук, які будь-яким бактеріям не залишають шансів. Але якби це трапилося п'ятдесят-шістдесят років назад, тоді медицина була б безсила.

– Так, – підтвердила жінка. – Я пам'ятаю все, наче це відбувалося вчора. Мені було нестерпно боляче. Я приймала якісь таблетки та нічого не допомагало. Мені тоді здавалося, що все навкруги змінилося, не було жодних позитивних емоцій, тільки біль, що не відпускав. У відчаї я звернулася до Степана. Він миттєво зробив аналізи і прописав лікування. Після уколу антибіотика я відчула, як по тілу пробігала хвиля полегшення, що знищувала біль. Навіть не вірилося, що таке може бути.

– Тому я і погодився фінансувати проект, – відповів Макс. – Добре, грайтеся далі, не буду вам заважати, – нарешті посміхнувся він.

– Ти вважаєш нашу роботу грою? – уважно подивився на нього Степан і його очі налилися кров'ю. – Звичайно, дякую, що ти допомагаєш нашій лікарні, оновлюєш фонди. Апаратура, яки ти купив прекрасно працює... – він хотів додати ще щось, але Макс його перебив.

– Не гарячкуй. Годі сердитись і рахувати, хто чим відзначився, – сказав він своїм звичним спокійним і впевненим голосом. – Дотримуючись нашої традиції, хочу запросити вас на відпочинок. Нам треба розвіятися.

– Погоджуйтеся, – благаючим голосом звернулася до гостей Прекрасна Олена. – Я приберу зі столу і принесу солодке. А ви прогляньте туристичний атлас і визначтеся, куди поїдете цього разу. – Лагідний голос господині примусив чоловіків підкоритися.

– Вибирати не треба, – сказав Степан. – Їдемо в Африку. Мені потрібно там дещо занотувати.

– На сафарі! – в один голос сказали Макс і Дмитро.

Розділ 2. Дорога

З України до Конго потрібно летіти майже десять годин (саме там одношайно було вирішено провести відпочинок). Зручно розмістившись у салоні реактивного літака, друзі поринули у приємні мрії про майбутні пригоди. За розмовами декілька годин польоту промайнули непомітно. На зміну гарному спілкуванню прийшов сон. Під колискову, яку наспівував мотор літака, Степан і Дмитро досить швидко заснули. Їх обличчя випромінювали спокій, а тихе солодке сопіння свідчило про те, що саме зараз вони опинились у чарівній країні сновидінь.

Макс заснути не міг. Якийсь час він сидів із заплющеними очима, але все дарма. Потім він перевів погляд на друзів і задоволений тим, що хоч вони можуть спокійно відпочивати, подивився у вікно. Блакитна плямка, схожа на хмарину, на мить виникла і одразу зникла. Так губляться у метушні життя дні, перетворюючись на роки і незворотно стаючи спогадами.

Макс згадав дитинство, добре і майже безтурботне, згадав ті часи, коли у кожного з трьох вірних друзів була своя мрія, що освітлювала дороги у доросле життя. В школі у кожного з них був улюблений предмет. У нього – математика і економіка, у Дмитра – хімія, а у Степана – біологія. Вони ділилися планами на майбутнє і бажаючи нових відкриттів, вчилися, вчилися і ще раз вчилися. Закінчуючи середню школу, друзі чітко знали, ким хочуть стати. Вступ до вузів був логічним продовженням їх планів. Макс пішов на економічний факультет, Дмитро – на хімічний, а Степан – в медінститут. Хоча зустрічалися тепер вони не так часто, як раніше, але все-таки намагалися надовго не розлучатися. Взнявши за правило відпочивати разом, не зраджували цій звичці ніколи.

Роки навчання промайнули швидко. Після закінчення вузів Дмитро і Степан зайнялися наукою, а Макс став фінансовим консультантом і заснував свою першу фірму. Далі були перші гроші, перший успіх, практичне втілення набутих знань...

Макс на мить повернувся з полону спогадів у салон літака, де як і раніше, панував спокій. Ковзнувши пальцями по густому волоссі, він розправив плечі і знову опинився на нескінченних стежках минулого. В пам'яті калейдоскопом почали виникати засновані ним структури: банки, холдингові компанії, виробничі фірми. Всі оточуючі вважали його щасливчиком. Йо-му приємно було усвідомлювати, що реальність виявилася навіть кращою за найсміливіші мрії, адже до цього Макс йшов все своє свідоме життя. І тепер у сорок років він був однією з найбагатших людей в країні. Мав власний літак і не один, чимало високоприбуткових підприємств, бізнес-зв'язки по всьому світу і високих покровителів у політичному оточенні, точніше кажучи, це він для деяких політиків був покровителем.

За цей час у нього виробилися принципи бізнесу, які були досить прості, але час підтвердив їх ефективність. Перший принцип: у мене працюють найкращі. Другий принцип: вони отримують найбільше. Третій принцип: дане слово дотримується завжди.

Були і речі, які засмучували його. По мірі росту його активів, Макс бачив, як змінювалося відношення людей до нього. Підлеглі, знайомі тепер бачили в ньому суворого і вимогливого боса, починали боятися, говорити те, що йому повинно було сподобатися. У професійному плані Макс з цими проблемами дуже швидко розібрався, але в особистісному плані, в простому спілкуванні з людьми він через деякий час побачив, що тільки Дмитро і Степан – це ті люди, які можуть завжди сказати те, що про нього думають, і його вплив, його гроші абсолютно не мають для них ніякого значення...

Пам'ять намалювала один день з минулого, який вніс деякий дискомфорт в розмірене життя успішної людини. Тоді він до кінця не перейнявся подіями, що відбулися і, мабуть, до кінця не зміг зрозуміти їх. Умовивши Степана перейти до себе працювати, протягом місяця спостерігав, як шкільний товариш сумлінно і чітко виконував покладені на нього обов'язки

і був дуже ним задоволений. Несподівано, зателефонувавши в кінці робочого дня, Степан попросив про термінову зустріч.

– Що трапилося? – одразу запитав Макс, як тільки Степан зачинив за собою двері його кабінету.

– Я більше тут не працюю, – категорично відповів Степан.

– Ти при своєму розумі? – вигукнув Макс, миттєво опинившись поруч. – Перевтомився? Тоді відпочинь! Чи ти шокований зарплатою? – він поклав руку другові на плече і усміхнувся. – Я ж обіцяв, що винагорода буде чималою...

– Ні. Щедрості тобі не позичати, – мовив Степан і сів на стілець. – Я отримав за роботу більше грошей, ніж за два роки в лікарні. Це, звичайно, вражає.

– Тоді що, що тебе не влаштовує?! – здивовано запитав Макс і сівши напроти, подивився йому прямо в очі.

– Я не можу більше займатися твоїми фінансовими дурницями, от що, – спокійно відповів Степан, погладжуючи вуса.

– Ви з Дмитром змовилися, чи не так? – незадоволено сказав Макс.

– Ти помиляєшся.

– Невже? – сказав Макс і пройшовся кабінетом. – Днями цей алхімік мені заявив, що всі фінансисти – крючкотворці! Так! А от він – дослідник, який принесе велику користь. Якщо ж у нього не вийде, то вийде у такого, як він.

– Хіба ж він не правий? – сказав Степан, підводячись зі стільця і збираючись іти.

Макс розвів руками, не знаходячи, що сказати. Він не міг зрозуміти таку поведінку своїх друзів. Проте вникати в причини та наслідки подібних дій він теж не хотів.

– Дмитро відкинув всі мої бізнес-пропозиції, – зітнув плечима Макс. – Мова може йти тільки про фінансування його геніальних ідей. І я дійсно частину його ідей фінансую. Гаразд, не буду тебе ні в чому переконувати. Чим тепер займатимешся?

– Я йду лікувати людей, – відповів Степан. Потис руку другові і вийшов.

Макс стояв у пустому кабінеті, склавши руки на грудях. Впевнений у собі і своїх діях, він усвідомлював, що переконувати Степана більше не потрібно, у нього своя дорога.

«Дуже просто, – подумав він услід Степану. – Воля долає волю».

Спогади перервалися тим, що літак почав знижуватись. Одразу до нього підійшла струнка гарна стюардеса і ледь нахилившись, промовила:

– Максиме Петровичу, ми вже над Конго. Ви хотіли побачити краєвиди з висоти пташиного польоту.

– Дякую, Маргарито, що попередили, – звернувся до неї Макс. – Можете йти. – Глянувши у вікно, він побачив, як хмари поступово зникають, і з'являється чудова картина. Він швидко підійшов до друзів і кілька разів потрусив їх за плечі.

– Прилетіли? – вигукнув Дмитро, поспіхом протираючи очі. – Оце так поспав!

– Літак опустився на кілька кілометрів, щоб ми могли роздивитись країну, – сказав Макс. – Ми перетнемо Конго з півночі на південь, це більше тисячі кілометрів, і зупинимось біля озера Танганьїка.

Друзі подивилися у вікно і зачаровані незабутнім видовищем, довго не могли відвести від нього погляд.

Внизу було видно безкрайні тропічні ліси. Наче пухнаста ніжна ковдра, вони вкривали більшу частину країни. Хотілося провести по ній рукою, щоб на дотик відчути їх неповторність. Незабаром тропічні ліси на півночі почали змінюватись саванами. Насичені зелені кольори поступалися жовто-гарячим. Величезна країна була вкрита безліччю повноводних річок, які довільно перетинаючи її простір, створювали дивовижні візерунки.

– Природа Конго така ж різноманітна, як і її надра. За запасами корисних копалин ця країна – одна з найбагатших країн не тільки Африки, а й усього світу, – пролунав голос Макса,

порушуючи загальну тишу. Невзможі утриматися від коментарів, він продовжив говорити. – Конго – найбільша країна Центральної Африки з розвиненою гірничо-видобувною промисловістю.

– А ось і Танганьїка, – мовив Дмитро, притуляючись до вікна. Ніжно-блакитна поверхня озера збільшувалася по мірі того як літак опускався все нижче.

– Це унікальне озеро, своєрідна еволюційна «вітрина», – одразу прокоментував Степан. – Рідкісні молюски, краби, екзотичні риби мешкають саме тут.

Озеро поступово зникало з виду, а літак почав швидко наближатися до землі. Легкий поштовх повідомив про те, що повітряна мандрівка закінчилася. Макс віддав останні розпорядження пілоту і першим зійшов по трапу униз. Слідом ішли Дмитро та Степан, ховаючи обличчя від пекучого сонця. Незвично гаряче повітря обдало їх тіла.

Біля трапу літака мандрівників вже чекали. Високий чоловік у чорному костюмі, білій сорочці та смугастій краватці ввічливо привітався:

– Максиме Петровичу, все зроблено, як і було заплановано. Документи оформлені. Маршрут затверджений. – Він швидко розкрив зелену папку і поки друзі прямували до готелю, говорив. – Сьогодні у вас відпочинок після дороги. Завтра: прогулянка біля озера, купання в Танганьїці, риболовля. Далі ви їдете на джипах на північ, до савани. Перший день – екскурсія по савані. Другий день – полювання на будь-яких тварин. Генеральна ліцензія у нас є. І останні два дні – подорож тропічними лісами Конго. Зупинятися будете в готелях та кемпінгах. Супроводжувати весь цей час вас буде гід Патріс. Завтра я вас з ним познайомлю.

– Добре, Анатолію, ви гарно попрацювали, тепер можете відпочити, – звернувся до чоловіка Макс. Друзям він пояснив. – Цього року я зробив одне доречне нововведення. За відпочинок відповідає одна людина, яка його організовує і слідкує, щоб все проходило чітко і без будь-яких зволікань. Анатолій і є та людина. Він буде з нами до самого завершення мандрівки.

Широкі вікна готелю, де друзі мали розміститися, уважно дивились на нових відвідувачів, запрошуючи у невідомий світ. Літак, що тільки-но знявся у небо, забрав із собою турботи і спогади, залишаючи передчуття пригод.

Розділ 3. Невідома земля

Дмитро впевнено крокував до готелю першим. Він не відчував втоми від довгого перелітоту, навпаки, сил тільки додалося. Степан і Макс неспішаючи йшли слідом. Сонце пекучою кулею завмерло на небі. Ще година-друга і цей суворий наглядач продемонструє силу своєї влади над людьми і тваринами: нестерпна спека запанує аж до вечора.

Струнка темношкіра дівчина завбачливо відчинила двері перед новими відвідувачами і приємно посміхнулася. Всім своїм видом вона випромінювала доброзичливість і гостинність.

– Ви тільки погляньте, яка краса! – вигукнув Дмитро, опинившись у холі готелю посеред великої зали. – Я тут залишусь надовго.

Високу стелю прикрашала люстра, зроблена у вигляді дивовижної квітки з безліччю пелюсток, крізь які виблискувало світло, відкидаючи довкола тонкі промені, що переливалися різними кольорами. Від цього картини з життя чотириногих мешканців саван, якими були прикрашені стіни, набували особливих тонів. Здавалося, леви, що мирно відпочивали на траві ось-ось встануть і стрибнуть до зали готелю. Великі вікна відкривали прекрасні краєвиди. Від самих дверей і по сходах угору стелилася яскрава килимова доріжка.

– Чисто і гарненько, – задоволено буркнув у вуса Степан, знімаючи великого солом'яного капелюха. Цю річ він доречно взяв із собою. Капелюх повинен був захищати його від пекучого африканського сонця і нагадувати про рідний край, куди все одно їм доведеться повертатися. Пошукавши поглядом місце, де можна було б присісти і відпочити з дороги, Степан одразу побачив два розкішних крісла, що стояли поруч.

– Ідемо, оцінимо тутешні зручності, – звернувся до нього Дмитро, миттєво вловивши наміри друга. – А Макс нехай займається організаційними питаннями.

Степан і Дмитро, потонувши у м'яких кріслах, вивчали принади інтер'єру і ділилися першими враженнями від повітряної мандрівки. Макс тим часом розмовляв з господарем готелю. Це був середнього зросту чоловік з темним волоссям. На засмаглому обличчі іноді з'являлась посмішка. Коричневі очі дивилися, наче хижий птах у передчутті вдалого полювання. Костюм світлих тонів та біла сорочка з краваткою підкреслювали його статус. Макс слухав співрозмовника уважно, ставлячи одне запитання за другим. Нарешті він щось занотував у записник і потис чоловікові руку. Легкий кивок голови господаря готелю свідчив про повагу до нових відвідувачів і готовність надати належну інформацію і допомогу при потребі. Макс посміхнувся у відповідь і попрямував до друзів.

– Наші апартаменти на другому поверсі, – сказав Макс, даючи кожному по блискучому ключику. – Відпочиваємо годину, а потім підемо до ресторану поїмо. Згода?

– Згода, – в один голос мовили Степан і Дмитро, підводячись з крісел.

– От і добре, – посміхнувся Макс і закрокував попереду всіх, показуючи дорогу...

Степан двічі повернув ключ у замку і двері безшумно відчинилися. Він впевнено зайшов усередину, наче до казкової печери з казки про Алібабу та сорок розбійників. Вишукані меблі та чисельні прикраси виблискували від сонячного світла, яке без запрошення увірвавшись у широке вікно, обійняло весь номер. Не розмірковуючи, Степан рвучко сіпнув за мотузку і опустив жалюзі.

– Так краще, – сказав сам до себе і кинув капелюха на диван. Погладив рукою борідку та вуса і поставив на стілець невеличкий чемоданчик, який взяв із собою у подорож. Наспівуючи веселу мелодію, він переодягнувся і сів у крісло напроти вікна, потягаючись як породистий кіт. Потім заплющив очі і непомітно поринув у приємний полон сну.

Десять хвилин поруч задзвонив телефон.

– Не дадуть відпочити, – буркнув Степан, підводячись. Кинувши погляд на годинник, що висів на стіні, вигукнув здивовано. – Я спав годину! Невже?! – Він підійшов до телефону, підняв слухавку і почув голос Макса:

– Виспався? Тоді час підкріпитися, столик у ресторані вже замовлено. За кілька хвилин ми з Дмитром будемо у тебе.

– Чекаю, – позіхнувши, мовив лікар і поклав слухавку.

У ресторані грала чудова африканська музика. Друзі сіли за столик і з задоволенням почали отримувати необхідні для поновлення сил калорії. Хотілося нових вражень, цікавих пригод, але багаторічний досвід та здоровий глузд давав вказівки, що подорож вийде незабутнішою саме після смачного і поживного обіду.

– Люблю їздити в Африку, – сказав Макс, поклавши до рота рум'яний шматочок м'яса. – Тут навіть ризик з присмаком свята.

– Програма відпочинку включає екстримальні видовища? – поцікавився Дмитро. – Мені, чесно кажучи, адреналіну вистачає.

– Я теж хотів би спокою, а не ризику, – додав Степан.

– Не чіпляйтеся до слів, – пробасив Макс. – Ми чудово проведемо час, це я вам гарантую.

Їжа тут була хоча й екзотичною, але досить смачною. Незнайомі страви були приготовлені чудово. Кухнею опікувався Анатолій, той самий чоловік, який зустрів мандрівників після польоту. Він проглядав меню і слідкував за тим, щоб дотримувалися всі гігієнічні норми та враховувалися кулінарні смаки кожного.

По закінченні обіду Анатолій підійшов до столику і звернувшись до Макса, відрпортував:

– За півгодини біля готелю на Вас чекатиме гід. До вечора – ви під його керівництвом. Він проведе екскурсію до озера Танганьїка, де ви зможете покупатися і половити рибу.

– Добре, – відповів Макс, – можете іти.

Анатолій без зайвих слів обернувся і попрямував до виходу.

– Твої підлеглі всі такі вишколені? – поцікавився Дмитро. – Неначе олов'яні солдатикки.

– Дисципліна – запорука безпеки і спокою, – відповів Макс. – Я звик, щоб будь-яка справа, якою займаюся – чи це відпочинок, чи робота, – була детально запланована і все підкорялося не випадку, а мені.

– Заперечень немає, – зітнув плечима Дмитро. Потім задоволено потер руки і додав. – Півгодини насолоджуємося музикою і вирушаємо. Одразу залунала запальна мелодія, і дівчина бархатистим голосом заспівала веселу пісню.

... У гіда було класичне для цієї місцевості ім'я – Патріс. Він і сам був схожий на багатьох тутешніх жителів: невисокого зросту, темношкірий із чорним курчавим волоссям. Тільки манеру одягатися запозичував у туристів, з якими йому потрібно було спілкуватися. Біла сорочка з українським орнаментом та червоні штани-шаровари повинні були настроїти екскурсантів на приємний лад. Широкопола шляпа захищала від сонця. А от на ногах чомусь були кросівки. Мабуть, гасло, яке він сповідував, звучало так: «Гарно, зручно і по-сучасному».

Як тільки друзі вийшли з готелю, Патріс одразу поспішив їм назустріч. За кілька кроків, він зупинився і артистично розводячи руки та навмисне розтягаючи слова, сказав:

– Вітаю вас на невідомій землі! – Побачивши здивовані погляди, він пояснив. – В ранніх європейських картах цю країну називали «невідома земля». Це певною мірою символічно, оскільки зараз ви ідете пізнавати нову землю.

– Гарне привітання, – мовив Степан. – Почути рідну мову в цих краях дуже приємно.

– З таким гідом нам не доведеться сумувати, – додав Дмитро.

– Патріс добре розмовляє українською, а також знає ще кілька мов, – звернувся до друзів Макс, – адже туристи сюди приїзять з різних куточків світу.

– Щоб насолодитися природою, ми підемо до озера пішки, – сказав Патріс. – Я – попереду, а ви – за мною. Від маршруту не відходити. Якщо виникають питання, я з радістю відповім.

Залишаючи комфортні умови за спиною, друзі слухняно йшли за гідом, поступово заглиблюючись у лісові хащі. На незначній відстані від них слідували охоронці. Десятеро чоловік спортивної статури в чорних сонцезахисних окулярах з автоматами через плече не відставали ні на крок.

«В чужій країні можна чекати чого завгодно, – пояснив Дмитру і Степану Макс як тільки вони ступили на землю Конго. – Тому за нашими спинами завжди будуть захисники. Ви поступово до них звикнете і не будете їх помічати. Так треба, – беззаперечно додав він». Більше до цієї теми ніхто не повертався, просто знали: це їхня безпека.

Он і зеро виникло вдалечині. Осліплююча блакить лагідно і привітно зустріла людей. Воно було таким прозорим, що навіть стоячи на березі, можна було побачити, як плывуть косяки риб. На хвилях тихо погойдувалися невеличкі човни і пироги.

– Дно Танганьїки видно на глибині до тридцяти трьох метрів, – одразу заговорив Патріс. – Це озеро найдовше у світі. Знаходиться на кордоні чотирьох держав: Танзанії, Бурундії, Конго і Замбії.

– З літака воно здається вражаюче великим і прекрасним, – мовив Дмитро. – Але й зблизька не залишає байдужим.

– Я страшенно хочу купатися, – вигукнув Степан і швидко почав знімати одяг, складаючи на траві. Не вагаючись, його прикладу послідували Дмитро і Макс. Патріс показав місце відведене для охочих поплавати, а сам, залишаючись на березі, спостерігав за ними.

Всі отримували неймовірну насолоду від купання. На якийсь час дорослі чоловіки перетворилися на малих дітей. Вони змагалися навипередки, розсікаючи руками прозору блакить. Відпочиваючи, лежали на спині і спостерігали за хмарами. Незабаром задоволені і веселі вони повиходили на берег.

– Позасмагайте трішки на сонці, а потім буде риболовля, – сказав гід.

Друзі розмістилися на кольорових килимках, взятих задалегідь.

– Молодець, Максе, що витяг нас сюди, – сказав Степан, не розплющуючи очей. – Хоча б раз на рік потрібно забути про все і загубитися десь у хащах Африки.

...Риболовля пройшла вдало. Ніхто не залишився обділеним вдачею. У сріблястих відерцях кожного плескалися рибки, схожі на золотих з відомої казки. Так і кортіло замовити рибкам бажання і почути відповідь: «Слухаюся і виконую». Неподалік, весело сміючись, гасали діти. Оскільки особливих бажань на даний момент у друзів не було, вони вирішили віддати улов місцевій малечі. Довго припрошувати мале товариство не довелося. Наче гусенята, щось без перестанку вигукуючи і жестикулюючи, один за одним вони наблизилися до невідомих людей. Зрозумівши зі слів Патріса, що іноземці хочуть зробити їм подарунок, діти взяли відерця з рибою, подякували і щосили побігли.

– Як настрої? – поцікавився Патріс.

– Чудовий, – в один голос відповіли друзі.

Після активного відпочинку їжа була надзвичайно смачною. Вони вихвалялися один перед одним рибачькими здібностями. Патріс, скориставшись нагодою, проводив невеличкий екскурс в минуле і сьогодення.

– Це озеро відкрили англійські мандрівники Річард Бертон та Джон Спек у лютому 1858 року, – говорив Патріс, сидячи на траві і заклавши за вухо якусь екзотичну квітку. – Геологи вважають, що воно було сформоване сімдесять мільйонів років тому. Щороку тут проходить чемпіонат з риболовлі, на який приїжджають рибалки з усього світу.

– Може і нам прилучитися до такої події? – сказав Дмитро. – Порибалимо ще, наберемося досвіду, – помітивши усмішку на обличчі Степана, додав. – А що? Судячи з реакції дітлахів, у нас непогані успіхи як для першого разу.

– Тобі б тільки змагатися з ким-небудь, – глянув на нього Макс. – Чи то люди, чи ідеї, чи якісь унікальні бажання і плани. Тут ти – попереду і рівних тобі немає.

– Вірно, – погодився Дмитро. – Життя – це і є змагання, а перемагає той, у кого більша воля, витримка і терпіння.

– Отже, я можу сподіватися, що твоєї волі вистачить, аби все-таки завершити наш проєкт, – звернувся до нього Макс.

– Ця тема на час відпочинку закрита, – спокійно відповів Дмитро. – Щоб не повторюватися, скажу одне: я вірю в успіх. А віра в мене міцніша за алмаз.

За розмовами не помітили, як сонце почало наближатися до обрію. Так закінчився день перший відпочинку.

Розділ 4. Експерсія

Три джипи, похитуючись і підстрибуючи на горбах, швидко їхали нерівною дорогою. Саме такі машини могли долати значні відстані в природному розмаїтті цього краю, поєднуючи в собі силу та потужність танку і мобільність авто. Величні дерева – мовчазні охоронці спокою і таємниць африканського лісу – вперто простягали своє віття до сонця. Вони наче спостерігали за мандрівниками в машинах, уважно слідкуючи, щоб чужинці не порушили існуючої тут гармонії.

– Скільки ще їхати? – намагаючись перекричати гуркіт мотору, вигукнув Дмитро, звертаючись до Патріса.

– П'ять годин, не менше, – так само голосно відповів гід. – Втомились від екзотики?

– Ні, просто хочеться трохи походити, розім'яти ноги, – нахилиючись до Патріса, голосно сказав Дмитро. – Не звично так довго трястися в машині.

– Хороша ідея! – вигукнув Степан. – Потопчемо невідому землю і роздивимось краще довкола. Як гадаєш, Максе?

– Гаразд, – погодився Макс. Він дістав рацію і передав по ній охоронцям, які їхали попереду і позаду в джипах, щоб гальмували.

Три машини, проїхавши ще кілька метрів, одночасно зупинились.

Патріс вистрибнув з джипу першим і терпляче чекав інших.

– Бідна моя спинка, – по-старечому мовив Степан, піднімаючи та опускаючи руки.

– І мені фізкультура не завадить, – сказав Дмитро. Він наче хлопчисько підстрибував на місці. Потім став у боксерську стійку і почав наносити уявному супротивнику серії ударів. На-решті розправив плечі і задоволений своєю фізичною формою усміхнувся.

– Цивілізовані незграби, – засміявся Макс, спостерігаючи за Дмитром та Степаном.

– Ми потрапили в живу печеру! – захоплено вигукнув Дмитро, не зважаючи на слова Макса.

Полонені незабутнім видовищем, на мить втративши здатність говорити, всі троє дивились угору, не в силах відірвати погляд від краси, яку створила природа. Різноманітні дерева, простягаючи гілки якнайвище, утворили щільний покрив крізь який ледь-ледь пробивалося сонячне проміння. Гнучкі стебла ліан чіплялися за стовбури дерев і обвиваючи їх довкола, повзли все вище.

Несподівано десь зовсім близько затріщали гілки і почулися якісь дивні звуки. Охоронці миттєво вихопили зброю і стали стіною перед друзями.

– Не стріляйте! – крикнув Патріс, махаючи руками. – Вам нічого не загрожує! Це окапі!

І дійсно, на підтвердження слів Патріса поміж дерев з'явилися двоє дивних тварин, подібних до коней. Тіло і ноги у них були смугасті, як у зебр, а от голова і шия – одного кольору. Побачивши людей, вони одразу зупинились і без вагання побігли геть, зникаючи так само раптово, як і виникли.

Макс глянув на охоронців і ті без зайвих слів опустили зброю.

– Окапі дуже полохливі, – сказав Патріс. – Вони рідко виходять з лісу. У нас існує повір'я: хто зустрів окапі, тому посміхнеться щастя, або ж він зробить щасливими інших.

– Якщо вважати, що це тільки другий день мандрівки, то море щастя у нас попереду, – засміявся Степан.

– Я не жартую, – мовив Патріс. – Ці рідкісні тварини – родичі жирафа – вміють ховатися від людей. Вперше їх побачили європейські мандрівники тільки в двадцятому столітті.

– Приємна зустріч, – усміхнувся Дмитро. – Жаль тільки, що я не встиг їх сфотографувати.

Раптом, неначе почувши розмову, із-за дерева виглянуло окапі і повільно попрямувало до Дмитра, іноді зупиняючись і нюхаючи повітря. Опинившись поруч, лизнуло Дмитру руку і подивилося на нього, чогось чекаючи.

– Чого тобі? – ніяковіючи, мовив Дмитро, не знаходячи що сказати. – Може якої їди? – Він глянув на тварину і перевів погляд на Патріса, шукаючи підтримки.

– Цей окапі, мабуть, хоче, щоб ти його сфотографував, – засміявся Степан. Його слова пролунали надто голосно. Злякавшись, тварина стрибнула в бік і не обертаючись, швидко помчала у більш захищене місце – вглиб лісу.

– Таке такого баче здалеку, – штовхаючи Дмитра у плече, сказав Макс. – Одне живе у лісах, інший – у хімічній лабораторії.

– Точно, – додав Степан. – Ти в своїй лабораторії днюєш і ночуєш, а ця тварина з лісу не вилазить.

– Але це дуже дивно, – сказав Патріс, не зводячи очей з того місця, куди зникла тварина. – Дуже дивно. Таке я бачу вперше!

– По машинах, – віддав наказ Макс і всі швидко зайняли свої місця.

Джипи їхали далі не зупиняючись. Всі мовчали, насолоджуючись різноманітністю і багатством природи. Час минав швидко.

Незабаром друзі наблизились до нового пункту призначення. Наступним етапом мандрівки була африканська савана. Через годину швидкої їзди перед очима простягався безкрайній африканський степ. Жовто-гарячі кольори у поєднанні з коричнево-сірими створювали незабутнє видовище.

– Нашій савані всього п'ять-сім мільйонів років, – перекикуючи гуркіт мотору, говорив гід. – Тут головна діюча особа – висока трава, яка є домівкою для багатьох тварин та птахів.

Патріс натис на газ і його джип щосили помчав уперед. Джипи охоронців одночасно заревли, наче хижаків на полюванні, і виштовхуючі з-під колес шматки землі з травою, рвонули слідом.

– В савані багато трави і мало дерев та чагарників, – голосно розповідав далі Патріс. – Хижаки здалеку помічають здобич, але і їх легко побачити. Природа піклується про тварин: їх колір подібний до оточуючого середовища, що робить їх менш помітними. Зливаючись з травою і ховаючись в ній, ці плотьодні перетворюються на мисливців.

За спиною пролунали гучні звуки копит, проголошуючи, що наближається табун. Метрах в двохстах неслися зебри. Їх біг не був схожий на переслідування, скоріше це була гра, де старші особи, піддавшись енергії молодих, вирішили трохи побасувати.

– Зебри дуже лякливі, як і більшість мешканців савани, які не мають грізної зброї, – голосно коментував побачене Патріс, – тому краще до них не наближатися. – Він зменшив швидкість і поїхав повільніше, продовжуючи говорити. – Від хижаків вони рятуються бігом. Якщо не вдається втекти, захищаються зубами і ударами копит.

– Вони що кусають своїх кривдників? – посміхаючись, поцікавився Степан. – Чи не вкусять нас?

– Не лізь, до кого не просять, та й не вкусять, – жартома, мовив Дмитро. Користуючись нагодою, він націлив об'єктив фотоапарату на тварин і зробив кілька знімків.

Здіймаючи за собою хмари піску, табун зникав з виду.

– Погляньте, краса савани – страуси, – по-дитячому зрадів Дмитро, клацаючи фотоапаратом.

Неспішно ступаючи по жовтій траві, до чагарників прямувала група страусів.

– Страуси – велетні серед птахів, заввишки два з половиною метри, – наголосив Патріс, піднімаючи руку в гору, наче намагався виміряти їх ріст. – І важать чимало, аж сто двадцять кілограмів. Довга шия, як перископ, дозволяє здалеку помітити небезпеку і вчасно почати тікати. Щоб врятуватися від хижаків, цього вистачає.

– Ти чудовий лектор, – звернувся до гіда Степан.

Патріс, дякуючи за комплемент, посміхнувся. Обминаючи високе каміння, джип поїхав крізь високу траву, поступово набираючи швидкість.

– Давайте позмагаємось, – несподівано запропонував Макс. – Патрісе, відірвемось від охоронців!

– Навіщо? – тільки й встиг сказати Степан, як джип з неймовірною силою рвонув уперед.

– Жени, жени! – підбадьорював гіда Макс, штовхаючи в спину. – Ми відриваємось від них!

Висока трава сікла машину, наче безліч батогів. Друзі ховали обличчя від випадкових ударів і міцно трималися за сидіння. Підстрибнувши на камні, що зненацька виник на шляху, джип різко звернув праворуч. Скавучання мотору нагадало крик раненого звіра.

– Максиме Петровичу, що трапилося? – чулося з рації. – Зупиніться!

– Нізащо! – крикнув Макс. Він обернувся і побачив, що два джипи охоронців їх все одно наздоганяють. – Патрісе, ще швидше!

Рвонувши крізь траву, машина друзів вилетіла на відкритий простір. Почулося, як над-ривно гудуть мотори за спиною. За мить, не відстаючи ні на крок, з обох боків мчали два джипи охоронців. Трійка залізних коней зменшувала швидкість.

– Все нормально, – задоволено прокричав у рацію Макс, – перегони успішно завершено.

– Максиме Петровичу, в савані такі жарти можуть погано закінчитися, – докірливо сказав керівник охорони по рації. – Я знаю маршрут і готовий до чого-завгодно, але краще не випробувати долю.

– Облиш, – по-дружньому відповів Макс. – Я тут теж не вперше і в дитячих перегонах особливої загрози не бачу.

– Дивіться, дивіться, хто відпочиває, – вигукнув Степан, вказуючи рукою на гачкувате дерево, що виднілося попереду. Здавалося, що від такої пекельної спеки дерево майже висохло. На одній з гілок зручно вмовстився величний гепард. Його лінива поза свідчила про спокій і єднання з природою. – Втомився, мабуть, і відпочиває, – усміхнувся лікар. І звертаючись до Макса, додав, – і ми хочемо спокійно провести решту дня, а не ганятися один за одним.

– Зрозумів, – погодився Макс. – Екстриму на сьогодні більше не буде.

– Гепард – чемпіон, – мовив Патріс, продовжуючи екскурсію. – Складно уявити тварину, яка бігає швидше за гепарда. На коротких дистанціях він мчить аж сто п'ятнадцять кілометрів на годину, але швидко втомлюється. Багато довго не буває.

– Де ж леви? – запитав Дмитро. – Ми вже півдня їздимо саваною, але їх досі не побачили.

– Майте терпіння, – відповів гід. – Зустріч з царем савани я завжди залишаю на останок.

Не збільшуючи швидкість, Патріс повернув ліворуч і нічого не коментуючи, поїхав далі.

– Ось вони, мої улюбленці! Нарешті я побачив їх! – вигукнув Макс.

На жовтому килимі сухої трави між чагарником та камінням відпочивали леви. Царі саван, не зраджуючи своїм уподобанням, ніжилися на відкритому просторі, де знаходили прохолоду у тіні рідких дерев. Глава сім'ї, вклавши велике досконале тіло на теплій землі, заплющивши очі, дрімав. Кілька левиць лежало неподалік, оглядаючи все довкола. На траві гралися малі кумедні левенята. Перекочуючись одне через одного, вони дісталися до лева і зупинились тільки тоді, коли відчули перешкоду. Цар звірів повільно підняв голову і струсивши густою гривною, опустив голову на лапи і знову заплющив очі.

– Тільки зовні ці тварини ліниві, – сказав Патріс. – Насправді ж – це сміливі бійці.

– Знаю, – погодився Макс. – Колись мені довелося побачити двобій лева з буйволом. Захоплює і страшне видовище. Це був двобій титанів, де безперечним переможцем після тяжкої битви виявився лев.

Левиця, яка лежала неподалік, несподівано підвелася і по-котячому потягнувшись, попрямувала до лева. Вона йшла повільно і граціозно. Наблизившись, сіла поруч і грайливо

торкнулася мордою його гриви. Лев одразу встав і грізно подивившись на порушницю його спокою, зненацька вдарив подругу лапою. Левиця незадоволено відскочила в бік, від гріха подалі, і примостилася на безпечній відстані.

– Сміливий і вередливий, – сказав Степан, хитаючи головою і посміхаючись.

Вечоріло. Сонце повільно хилилося до обрію. Величезні простори, порослі високими травами у поєднанні з невеличкими острівцями дерев та чагарників, закарбовувалися в пам'яті друзів надовго, щоб виникати потім у чарівних снах реальних і дивовижних.

Розділ 5. Небезпечне полювання

– Де Макс? – звернувся до Дмитра Степан.
– Мабуть, вже полює без нас, – махнув той рукою. – Зараз здобич принесе.
– Ні, так рано він не повернеться, – похитав головою лікар. – Поки цілого прайта не відстежить, і не чекай на нього.

Чоловіки презирнулись і голосно розсміялися.

– Зранку бавитесь анекдотами? – відкинувши полотняні двері, у палатку заглянув Макс.

– Ні, згадуємо тебе, – відповів Дмитро.

– Незлим, тихим словом? – поцікавився він і не чекаючи відповіді додав. – Кемпінг – це, звичайно, не готель, м'яких перин тут не підстелюють. Зате дика природа поруч, свіже повітря і колискова від цикад – це супер!

– Романтик-дикун, – мовив Дмитро, виштовхуючи Макса з палатки. – Дай дорогу приземленим городянам, не заставай сонце.

І дві кумедні постаті: висока та худорлява і низька й повна стали по обидва боки від Макса.

Утворивши долонями дашки над очима від сонця, вони прискіпливо оглядали володіння довкола. Якби не комплекція, їх можна було б порівняти з трьома билинними богатирями, що готувалися до відповідальної битви.

– Уперед! – пафосно мовив Макс. – Вірні залізні коні наготові. Сьогодні ми доведемо, хто є царями природи насправді.

Охорона та вірні друзі зайняли свої звичні місця у джипах і машини помчали вперед. Мальовничі краєвиди як завжди дивували своєю красою. Хвилини зникали непомітно, гублячись у танці неповторних кольорів, які випромінював кожен куточок цієї землі.

– Максиме Петровичу, – перекикуючи гуркіт мотору і порушуючи тишу, що запанувала тут на якийсь час, вигукнув Патріс, – я вам повинен дещо сказати.

– Говори, – так само голосно мовив Макс.

– Не зважаючи на ваше рішення, я б не радив полювати самому, – нахилиючись до співрозмовника, прокричав гід, – лев – не кицька.

– Мені байдуже. Я знаю, що роблю, – засміявся Макс, по-дружньому поплескавши Патріса по плечу. – Дякую за турботу.

– Між іншим, мені теж не подобається ця ідея, – зморщивши носа, мовив Степан. – Твоя впертість заважає побачити речі такими, якими вони є насправді. Тут господар – лев, а не людина. Він терпить нас, бо ми нічим не загрожуємо його існуванню. Як тільки буде інакше, лев одразу покаже свою силу.

– Це ми ще перевіримо, – прокричав Макс, перебиваючи лікаря. – Я добре підготувався до зустрічі, – додав він, проводячи рукою по блискучому корпусу автомата, що висів на його плечі і поправляючи стрічки з патронами.

– Полювати на лева сам на сам – це вірна смерть. Він сильніший, міцніший, спритніший за людину, – не заспокоювався Степан. – Людина порівняно з левом – це шестирічна дитина поруч з дорослим. Шансів перемогти немає.

– Сідай у джипа і полюй, як всі, – нахилиючись до Макса, прокричав Дмитро. – Тоді і я приєднаюся до тебе. Я між іншим, був чемпіоном зі стрільби у коледжі. Так що разом ми сила!

– Пусті розмови, – категорично сказав Макс. – Я платив величезні гроші не для того, щоб дивитися на левів у вікно. Я звик все робити по-справжньому. І якщо вам так більше подобається, вважайте, що це буде тренінг для бізнесу.

Джип друзів, підстрибуючи на нерівній дорозі, проїхав ще кілька метрів і зупинився біля невисоких дерев. Піднімаючи куряву, по обидва боки стали і джипи охорони.

– Ми на місці, – мовив Патріс, оглядаючись довкола.

Далі все було схоже на підготовку до бойових дій. На землю гучно впали кілька ящиків зі зброєю, і охоронці почали їх швидко спустошувати. Поруч з машинами миттєво вирости прилади для спостереження. На розкладному столику було встановлено сканер.

– Рация при тобі? Перевір ще раз, – звернувся Дмитро до Макса.

– Все перевірено і не один раз, – відповів той, демонструючи другові прилад. – На моєму одязі встановлено «жучка». Так що на екрані сканеру ви чітко будете бачити моє місцезнаходження.

– Хіба ти можеш жити без гострих вражень? – усміхнувся Дмитро, поклавши на плече другові руку, і похитавши головою додав. – Ми підстрахуємо тебе.

– Ти говорив, що полювання, як бізнес: завжди треба бути напоготові, – мовив Степан. – Тож пам'ятай про свої слова і будь обережним.

– Я пішов, – коротко, наче віддаючи собі наказ і рапортуючи про готовність його негайно виконати, відчеканив Макс. Обвішаний зброєю, з рішучим поглядом і без тіні сумніву в очах, не обертаючись, він рушив уперед.

Жовтий килим з сухої трави стелився під ногами. Де-не-де літали птахи в яскравому вбранні і сідаючи на сухі гілки кущів, співали різними голосами. Десь далеко наче ехо пролунав трубний клич слонів. А потім настала тиша, неначе невидимий деригент змахом палички наказав музикантам зупинитись і не грати.

Макс стояв на невеличкому пагорбі і дивився перед собою, обираючи місце для засідки. Попереду він побачив поляну з пім'ятою травою, довкола якої росли розлогі дерева у два ряди. Наче вартові, вони охороняли це місце. Здавалося, що це не пустощі природи, а творіння рук людини, яка спланувала і виростила рядочками дерева, щоб милуватися цим гармонійним поєднанням. Саме тут, за словами Патріса, любив відпочивати від сімейних «клопотів» один з левів.

Затамувавши подих, Макс попрямував до великого каміння, що нагадувало уламки скелі, розташованого неподалік від «фазенди» царя савани. Це було найкраще місце для спостереження. Він бачив поляну, як на долоні, а от його самого видно не було.

Настав час бути особливо пильним. Макс уважно дивився у бінокль, прислухаючись до кожного звуку. Хвилини танули одна за одною, серце несамовито билось у грудях, але на поляні ніхто не з'являвся. Макс притулювся до каменя і терпляче чекав, розуміючи, що поки що нічого змінити не може. Раптом почулося як десь далеко затріщало гілля. Обережно, щоб не видати себе, Макс виглянув із засідки.

«Прийшов», – самими губами прошепотів мисливець.

І дійсно на поляні у всій своїй дикій красі стояв хижак, по шкуру якого і прийшла людина. Він ліниво потягнувся і опустився на траву. Зігнувши задні лапи, лев випрямив передні і поклав на них голову. Очі тварини були відкриті, а вуха підняті. Здавалося, що навіть перебуваючи у спокої, лев ловить кожен новий звук, пильно охороняючи свою територію.

Макс поклав бінокль поруч і зняв з плеча автомат. Кілька крапель поту стекли по щоці і Макс змахнув їх, намагаючись зберігати внутрішній спокій і не хвилюватися. Напруга, що виникла в усьому тілі, як тільки мисливець побачив тварину, не зникала. Максу це не подобалося, але він не міг нічого з собою вдіяти.

«Так буває завжди, коли щось робиш вперше», – спробував подумки заспокоїти себе. Він заплющив одне око і торкнувшись правим пальцем курка, прицілювався. Побачене примусило його здригнутися. На поляні не було нікого, лев зник, неначе розчинився у повітрі.

«Де ти подівся?» – прошепотів Макс, опускаючи автомат і обережно обертаючись. Тишу, що панувала тут останні кілька хвилин, розірвало несамовите гарчання, від якого кров застигла в жилах. Жодної думки не виникло цієї миті у голові Макса, тільки паралізуючий страх,

здавалося, проник у кожную клітинку тіла. В кількох метрах від себе він побачив того самого лева, який пильно дивився йому в очі і скалив ікла.

Макс миттєво вхопив автомат і натис на курок. Автоматна черга розірвала спокій савани, але після неї Макс побачив величезну пащу, яка летіла на нього.

«У тебе немає шансів», – пронеслися блискавкою в голові слова друзів і Макс почув як автомат затріщав у зубах лева. З диким гарчанням відкинувши уламки зброї, тварина вхопила Макса за ногу і тряснувши ним кілька разів, наче кіт мишою, витягла із засідки і проволочила за собою кілька метрів. Неймовірний біль огорнув тіло Макса і скрикнувши, він втратив свідомість. Лев зупинився і розчепивши зуби, випустив здобич на жовту траву, яка одразу змінила колір на жовто-червоний. Штовхнувши Макса лапою, тварина сердито загарчала і міцно стиснувши зуби-лещата на одязі жертви, зробила величезний стрибок. Макс тепер був схожий на безпомічне кошеня, яке мама-киця переносила у майбутню домівку...

– Чули?! – крикнув Дмитро, стискаючи в руках рацію. – Отримав вже гострих вражень! Попереджав я його, щоб не зникав з виду, а він знайшов засідку за камінням!

– Ось він, – вигукнув Степан, вказуючи на сканер. На екрані чітко було видно яскраву точку, яка швидко рухалася уперед.

– Негайно вирушаємо! – віддав наказ начальник охорони.

Страшно заревли мотори джипів і машини кинулися в безодню савани. Перестрибуючи через каміння і торуючи шлях у траві, друзі мчали на допомогу.

– Максе! Максе! Не мовчи! Відізвися! – кричав Степан.

– Він живий, я знаю, – говорив крізь зуби Дмитро. Блідий, наче мрець, він мовчки заряджав лазарну рушницю.

– Бачу! – вигукнув Степан, показуючи рукою у далечінь.

Від побаченого всім стало моторошно. Лев, міцно тримаючи в зубах мисливця, який сам перетворився на жертву, стрибав через каміння і біг до чагарників. Ця картина вразила всіх ще й тим, що лев біг легко не відчуваючи ваги людини.

– Живий чи мертвий? – запитав сам себе Дмитро і не бажаючи шукати відповідь, щільно притиснув до плеча рушницю, прицілюючись. – Живий, – несподівано прошепотів він, на мить опустивши зброю. – Тільки не ворушись...

Тіло Макса здригалося, наче в шалених перегонах. Голова гуділа і він не міг зрозуміти, що з ним відбувається. Відчуваючи гострий біль, розплющив очі і побачив як під ним кудись зникала земля. Він прохрипів, намагаючись підняти голову і раптом помітив над собою морду лева. Цієї миті все довкола закрутилося у шаленому танці і він почув постріл...

– Помер? – Дмитро благаючи дивився на Степана, який нахилився над тілом Макса.

Лікар мовчав, напружено стиснувши губи, і тримаючи друга за руку, шукав пульс. Одяг Макса перетворився на лахміття, вкрите брудними, червоними плямами крові.

– Буде жити, – нарешті сказав Степан, зітхнувши з полегшенням і діставши зі своєї сумки шприц та ампулу, зробив укол. – Везунчик наш Макс, – додав він, намагаючись посміхнутися. – Вчасно втратив свідомість, от лев і вирішив, що здобич померла і її можна тягти в нору. У тварини зіграв природній інстинкт мисливця. Добре, що леви тут не голодні, тому наш бізнесмен отримав легкі рани.

Охоронці перенесли нерухоме тіло у джип і машини повільно поїхали до кемпінгу...

– Болить, – знесилено простогнав Макс, повертаючись до тям. Поруч він побачив Степана, який обробляв йому рану. Дмитро тримав його за руки. – Я...я зіпсував відпочинок.

– Мовчи, герой – сказав Степан. – Бережи сили.

– Як ви мене врятували? – сухими губами, ледь чутно мовив Макс.

– Потім дізнаєшся, – відповів друг, прикладаючи до рани ліки.

Макс знесилено глянув на них і більше нічого не питаючи, поринув у полон сну.

Розділ 6. Остання мандрівка

– Зіпсував таки відпочинок наш герой, – незадоволено сказав Дмитро. – Тепер сидимо в цьому лазареті і очікуємо на одужання його величності.

– Вже нічого не зміниш, – мовив Степан, протираючи скельця окуляр, – мандрівка у тропічний ліс все одно відкладається.

Лікар та хімік стояли у просторій кімнаті біля хворого друга і розмовляли. Ранкове сонце за своєю звичкою вперто намагалося прослизнути крізь жалюзі до приміщення, щоб заповнити собою все довкола. У ліжку спав Макс. Його обличчя було спокійним і по-дитячому безтурботним. Іноді повіки легенько рухалися і за мить завмирили.

– Добре, що хоч живий залишився, – змінив гнів на милість Дмитро.

– У сорочці народився, – додав Степан. – Лев його добряче потягав, стільки крові було, жахливо згадати. Головне, що тварюка нічого не зламала, а лише м'язи на руці та гомілці прокусила. Я підлікував нашого хворого і ми спокійно можемо повертатись додому.

– Рано списувати мене, – несподівано пролунав голос Макса.

Співрозмовники одночасно повернулись. Макс підвівся на ліжку і уважно подивився на них.

– Я змінюю плани тільки після смерті, – мовив він і облизавши сухі губи, провів великою міцною з павутинкою прожилок рукою по волоссі. Відкинувши ковдру, повільно встав і підійшовши до вікна, потяг за мотузку. Жалюзі відкрились і впустили до кімнати пекуче африканське сонце.

– Експедиція не відмінюється, – хриплим голосом мовив Макс і закашлявся. Зойкнувши, він схопився за перебітовану руку і мимоволі застогнав.

– Тобі потрібен спокій, – звернувся до нього Степан.

– Нічого зі мною не станеться за день. Я прийняв рішення. Через годину вирушаємо.

Макс одягнувся і вийшов з кімнати.

Степан і Дмитро стояли біля вікна і спостерігали за тим, як їх неспокійний товариш віддавав накази охоронцям. Одразу всі заметушилися, готуючись до від'їзду.

– Підемо і ми, – мовив Степан, перевіряючи аптечку.

– Їхати в машині – це не на гору лізти, – сказав Дмитро і перекинувши через плече фотоапарат, першим рушив до дверей.

Незабаром друзі сиділи у джипі і під знайому музику мотору мчали хвилястою дорогою до тропічного лісу. Слідом їхали охоронці. Години минали непомітно. Позаду залишалися обжиті місцевим населенням території. З кожним кілометром все більше відчувалася дика краса природи. Надзвичайно високі могутні дерева простягали віття до сонця, утворюючи живу стіну довкола.

– Ось він чаруючий і небезпечний тропічний ліс! – сказав Дмитро, перекрикуючи гуркіт мотору.

– Між іншим, тут більше світла, тепла і води, ніж будь-де в Африці, – прокричав Степан. – Це ідеальні умови для рослин, ми можемо в цьому зараз переконатися.

Десь угорі затріщали гілки і через мить всі побачили зграю мавп, які спритно стрибали з дерева на дерево, легко долаючи чималі відстані. Неподалік пролунали дивні звуки, що нагадували спів і мову одночасно. Це сперечалися довгохвості папуги. Примітивши соковитий плід, яких тут, до речі, було вдосталь, вони, мабуть, хотіли розібратися, хто з них гідний першим скуштувати його. Попереду почулося гучне рохкання і через дорогу пробігла дика свиня, щоб одразу схватися в густих заростях.

Не зупиняючись джипи мчали широкою дорогою, прокладеною колесами інших машин, які їздили цим маршрутом раніше. Дерев'яні вказівники, розташовані вздовж шляху, вказували напрямок руху для шукачів пригод і цінителів краси природи.

– Повертаємо праворуч, – голосно сказав Патріс і одразу вивернув руля, спрямовуючи джипа вглиб лісу.

– Навіщо? – вигукнув Дмитро.

– Це єдиний шлях до племені Леко. З туристами лекійці зустрічаються неохоче, але я замовлю за вас словечко.

– Я ніколи не чув про таке плем'я, – звернувся Макс до гіда.

– Не дивно, – відізвався той, – його знайшли не так давно. Відверто кажучи, відомостей про нього отримали мало.

– А нам їхати туди безпечно? – насторожився Степан.

У відповідь гід нахилив голову і зменшивши швидкість, поїхав повільніше.

– Минулого року я врятував сина вождя племені Леко, з того часу вільно може заходити на їх територію.

Під колесами шаруділо листя і тріщали гілки. Тепер вказівниками слугували по-особливому повернуті дерева, відтінки світла та барвисті рослини. Патріс навчився слухати і розуміти дику природу, набуваючи роками безцінні знання.

– Цікавий факт, – прокричав гід, звертаючись до друзів. – Деякі види дерев існують тут ще з часів динозаврів.

– Ого, – вигукнув Дмитро, озируючись довкола. – А чи не причаївся десь тут динозавр? В таких хащах можна чекати чого завгодно.

– Це вже занадто, – озвався Степан. – Ти краще уважно дивись навкруги, щоб пітон у джипа не вскочив, а не мели дурниці.

– Зупиняємось, – вигукнув Патріс. – Далі треба йти пішки.

Скавучання моторів луною рознеслося по лісу. Машини зупинились і всі вийшли. Взявши зброю і закинувши за плечі рюкзаки з самим необхідним, мандрівники один за одним вирушили вперед. Чим далі тим менше сонця доходило донизу, а зарості ставали густішими. Йти було все важче, але друзі вперто долали перешкоди, не помічаючи часу.

Змучені довгою дорогою, вони нарешті опинилися біля незвичайного поселення. Племя Леко мешкало в мальовничому куточку, створеному власними руками. Посеред тропічного лісу лекійці вирубали дерева, щоб з їх стволів та гілок побудувати житло і розчистити місце для свого поселення. Невеличкі хижи розміщувалися близьенько одна від одної. Де-не-де можна було побачити, як засмаглі жінки готували їжу біля вогню та доглядали дітей. Чоловіки майстрували знаряддя праці і мисливські обладунки. Високі дерева навкруги утворювали живу стіну, яка надійно захищала від чужих очей.

Патріс вів друзів до головного куреня, що ховався між чотирьох могутніх дерев в кінці поселення, в якому і мешкав вождь племені леко. Поки друзі йшли запорошеними вуличками, звістка про їх прибуття швидко долетіла до вождя і він сам вийшов їм назустріч. Худорлявий чоловік з довгим чорним волоссям на круглому пташиному посіченому зморшками обличчі з вінком із квітів на голові та шкурою вбитого лева на плечах зробив кілька кроків і зупинився. В одній руці він тримав дерев'яну палицю, прикрашену візерунками, а в другій залізну чашу. Не зводячи погляду з гостей, він кілька разів вдарив палицею по землі і вигукнув якісь слова.

Від несподіванки друзі зупинились, обережно переглядаючись.

– Що це було? – тихенько мовив Дмитро.

– Ми йому сподобалися чи ні? – поцікавився Степан, провівши рукою по гострій борідці.

– Патрісе, що він сказав? – запитав Макс.

– Вождь нас вітає, – відповів Патріс. – Нам треба підійти і прийняти з його рук гілки дерева, яке вважається священним.

– Без проблем, – усміхнувся Макс. – Я люблю подарунки, особливо з присмаком таємниці.

Незабаром кожен з друзів тримав по зеленій гілці. Сівши на запрошення вождя неподалік від нього на яскраве листя, що заздалегідь розстелили на землі, вони з нетерпінням чекали, що відбуватиметься далі. За мить восьмеро молодих жінок та чоловіків почали танцювати, у такт рухам наспівуючи якусь запальну мелодію. Похитуючись і підстрибуючи, вони щось вигукували, щосили вдаряючи босими ногами по зеленій траві. Розпаливши вогнище і дочекавшись поки язички полум'я почали підніматися високо в небо, на шию кожному з чужинців жінки наділи вінок, сплетений з пахучих різнобарвних квітів, а синьою фарбою нанесли на щоки дивні знаки.

– Здається, урочиста частина закінчена, – усміхнувшись звернувся до Патріса Макс і оглядаючи нове товариство, поцікавився. – Нас більше не будуть нічим обмальовувати?

Цієї миті вождь племені знову встав і піднявши вгору палицю та не зводячи погляду з гостей, почав говорити, розтягуючи кожне слово. Нарешті він замовчав, притуливши палицю до грудей. За мить повільно нахилив голову у легкому поклоні і обернувшись, пішов до своєї хижі.

– Вождь дякує нам за візит і каже, що тепер ми можемо залишатися у них скільки захочемо, а він бажає відпочити і побути насамоті, – пояснив гід.

– Чудова пропозиція, – оживився Дмитро. – Патрісе, ти тут за свого, познайом нас з лекійцями, нехай розкажуть про своє життя-буття.

– Дійсно, коли ми ще побуваємо тут, – додав Степан.

– Ідемо, – коротко сказав Патріс і пішов попереду них.

Решта дня промайнула непомітно, наче чудовий кольоровий дитячий сон, де є місце диву і реальності і де складно визначитися, вірити в те що було чи ні. Коли сонце зникло за верхівками дерев, а зірки почали утворювати дивовижні узорі на синьому полотні неба, мандрівникам запропонували розміститися у невеличкій хижі, схожій на інші. Перебуваючи у полоні незабутніх вражень, досить швидко всі заснули...

Друзі встали із першим промінням ранкового сонця. Незважаючи на довгу дорогу і втому відсипатися не хотілося. Солодко потягаючись, вони виходили один за одним на вулицю на зустріч новому дню.

– Дивіться, ось і Патріс, – сказав Дмитро, помітивши гіда.

– Ідіть за мною, – схвильовано мовив той, як тільки опинився поруч.

– Куди? – здивувався Степан.

– Побачите.

Незабаром всі стояли перед куренем вождя. Крізь солом'яні двері тоненькими змійками з'являлися стрічки диму і коливаючись спускалися донизу.

– Нам туди? – запитав Макс здивовано.

Патріс мовчки махнув рукою, запрошуючи заходити.

– Нами не посідають? – мовив Степан і вони нервово переглянулися.

– Я – перший, – сказав Дмитро і швидкими кроками наблизившись до дверей, відчинив їх.

Вся кімната була заповнена їдким димом. Перед кам'яною чашею, в якій виднілися загаючі червонуваті вуглики, стояв вождь, розмахуючи над нею віялом із сухих гілок. Від цього диму ставало ще більше. Старий зосереджено дивився перед собою і, здавалося, не помічав нікого. Раптом він повернувся до гостей і опустивши віяло, почав говорити.

– Вождь дуже схвильований, – звернувся до них Патріс. – Він говорить, що цієї ночі бачив видіння. Неначе поселення огорнула темна хмара, яка виникла невідомо звідки. Зненацька вона поділилась на багато частин і вони, зменшуючись у розмірі градинами впали на землю і по землі пішли тріщини, з яких полилася отруйна вода. Раптом вдарив грім і блискавка ося-

яла небо. Тоді градини покотились одна до одної, наче якась невідома сила притягувала їх і перетворились на велитенську тварину з жовтими очима.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.